

Mijn andere wereld

INHOUD

I	Voorwoord	09
II	Terugblik op mijn jeugd	11
III	Troetelkind	23
IV	Droom	47
V	Bless You	53
VI	Branderig Gevoel	59
VII	Blij, Blij, Blij	73
VIII	Piet	77
IX	Belletje uit de Hemel	83
X	TseeTsee Vlieg	93
XI	Reizen door oksels en wolken	101
XII	Taiwan - De aarde beweegt	115
XIII	Hoofddoekjes	135
XIV	India - Ramen dicht	143
XV	Geluk	157
XVI	Caipirinha	161
XVII	Vriend of Kennis	175
XVIII	Vurig in de Filipijnen	181
XIX	Tussen bier en bed	203
XX	Koppen Dicht	207
XXI	Gesponsorde wereldreis	215
XXII	Nawoord	223

blijf eraan denken, ik probeer het te verdringen, maar mijn hersenen weigeren stil te worden. En dan, bijna spottend, gaat de wekker om zeven uur af. Alsof het een gewone werkdag is. Alsof slapen optioneel is. Met een ontbijt dat vooral uit koffie bestaat stap ik in de auto en rijd dezelfde route als altijd naar het werk. De dorpen die ik passeer vertonen de eerste tekenen van vernieling: puin, scheefgezakte daken, muren die zijn opengescheurd als papieren decorstukken. De schade hier lijkt mild, een randgebied. Maar elders moet het onvoorstelbaar zijn. 's Avonds sijpelen langzaam de beelden en berichten binnen via televisie en radio: vierentwintighonderd doden, elfduizend gewonden. Een beving van 7,6 op de schaal van Richter, de op één na dodelijkste in de geschiedenis van Taiwan. Flatgebouwen ingestort als kaartenhuizen, bruggen verdwenen alsof iemand er met een gum overheen ging, huizen vol herinneringen gereduceerd tot puin. In de bergen zijn hele dorpen weggevaagd, opgevreten door lawines van rotsen, aarde en zand. Alles wat mensen in tientallen jaren hadden opgebouwd, is in luttele minuten vernietigd. Alleen de nieuwe gebouwen in de grote steden hebben standgehouden. Er rust een stille herinnering aan de onverbiddelijke kracht van de aarde.

Het Rampgebied

Een week later rijd ik samen met een Taiwanese vertegenwoordiger twee dagen lang door het